

[Kirkeministeren.]

Tilfældet med Udgifterne. Lønningerne blev forhøjet med forskellige Tillæg, Befordringsgodtgørelserne steg nærmest til det dobbelte, Pensionsudgiften steg, idet Præsterne i forbavsende stort Omfang benyttede sig af Retten til at gaa af med Pension med det fyldte 65de Aar. Lad mig endvidere bemærke, at det ikke er let at angive, hvilken Virkning den netop i disse Aar foretagne Pariføring af Kronen havde. Der kunde nævnes meget andet. F. Eks. kunde det ikke med nogen Sikkerhed vides, hvad Præstegaardenes Overlevering i synsforvarlig Stand til Menigheden, hvilket navnlig skete i de her omhandlede Aar, vilde koste, ligesom det var i disse Aar, den store Udstykning af Præstegaardsjorderne fandt Sted, hvilket notorisk gav et ikke ubetydeligt Tab i Forhold til den tidligere Indtægt af Præstegaardene. Men lad nu dette — og det er jo mange vidt forskellige Forhold, det her drejer sig om — være nok om Grunden til, at der af de forskellige Ministre og Stiftsøvrigheder er skønnet forkert. Det kan kaldes beklageligt, men man kan ikke, som Udvalgsflertallet gør det i sin Fremstilling af Sagen, fremstille det, som om det var den letteste Sag af Verden at foretage den rette Skatteudskrivning. Det er maaske let nok nu bagefter, naar alle Kortene ligger paa Bordet, at se, hvordan det burde have været, men det forekommer mig, at Flertalsfremstillingen ikke er helt retfærdig.

Denne Usikkerhed baade med Hensyn til Indtægter efter Kapitelstakst og med Hensyn til Udgifter har været en medvirkende Aarsag til, at Underskuddet er blevet, som det er, og det Underskud, som saaledes fremkom, er Baggrund for den Disposition, som Forespørgerne anker over. Da Finansministeriet og Hovedrevisoratet ønskede, at Underskuddet skulde bringes ud af Verden, havde Ministeren praktisk talt kun to Veje at gaa: Enten i et enkelt Aar at fordoble Ligningen eller at fordele det i tidligere Aar fremkomne Underskud paa en Række Aar. Det er det sidste, der er sket, og jeg vil mene, at det ikke blot var en fornuftig Fremgangsmaade, men praktisk talt den eneste mulige og forsvarlige.

Men, siger man saa, der er ikke Hjemmel for af de kirkelige Midler midlertidigt at dække dette Underskud, indtil det, som Planen er, bliver afviklet gennem forøget Kirkeskat. Maa jeg her minde om, at Statens Pligt til at staa i Forskud bortfaldt ved Loven af 1931, og at det forlanges, at Præsterne skal have deres Lønninger maanedsvist forud, uanset om Skattebetalingen

ifølge Kapitelstakst først senere tilvejebringer de fornødne Midler dertil, saaledes at denne Lønudbetaling til de fleste Tider kun muliggøres ved, at Stiftsøvrigheden benytter de likvide Midler. Dette gælder langt hen i Finansaaret, og skulde det et Aar indtræffe f. Eks., at Kapitelstaksten svigtede, saa at Aaret endte med Underskud paa Fællesfonden, vilde det vel ud fra det, jeg her har sagt, følge af sig selv, baade at der ved Aarets Slutning var trukket paa de likvide Midler, saaledes som der normalt er det i Aarets Løb, og at dette Udtræk maatte fortsætte i det kommende Aar, indtil det gennem Skattesvarelse m. m. blev dækket. En saadan Fremgangsmaade vilde ikke blot være forsvarlig og naturligt tilbyde sig, men der maatte vel ogsaa siges at være Hjemmel for den, og der er vel overhovedet ikke nogen anden Fremgangsmaade.

Men hvis jeg har Ret i, at det maa gaa saaledes for det enkelte Aars Vedkommende, hvad bliver der saa tilbage af Angrebet i Anledning af, at de 3½ Mill. Kr.s gamle Underskud dækkes paa tilsvarende Maade ved disse Midler, indtil det er afviklet gennem Skatteudskrivning? Underskuddet er fremkommet ved, at den kirkelige Skatteudskrivning har været for ringe; det har været Tilfældet baade, da Pastor Dahl var Kirkeminister, og da Biskop Bruun-Rasmussen var det. Det kan ikke tilkomme andre end de kirkelige Skatteydere at dække dette Underskud, der skyldes for ringe Udskrivning af Kirkeskat. Paa eet Aar kan det ikke dækkes; Afviklingen maa strække sig over flere Aar. I dette Aaremaal kan Beløbet ikke faas billigere for de kirkelige Skatteydere end sket er, og de likvide kirkelige Midler bruges til Støtte for Fællesfondens daglige Drift. Hvad Mening bliver der saa i de næsten aarlig tilbagevendende Drøftelser om disse Spørgsmaal her, ud over at de maaske skal være en Slags Foraarsstegn i den danske Rigsdag, Foraarsbebudere i Landstinget? Jeg kan oplyse, at de Ligninger af Kirkeskat, der er foretaget i de senere Aar, har slaaet til; jeg venter, at Ligningen for 1936—37 giver et mindre Overskud, og at ligeledes Ligningen for 1937—38 — den er 4½ Mill. Kr. — vil slaa til, samtidig med at der altsaa i en Række Aar er lignet til Dækning af det omhandlede Underskud fra Ministrene Dahls og Bruun-Rasmussens Tid.

Den anden paankede Disposition er Anvendelsen af et Beløb af 500 000 Kr. af de kirkelige Tiendemidlers Reservefond til Opførelse af nye Kirker og Hovedstandsættelse af Kirker. Om denne Disposition er